

Børne Blad

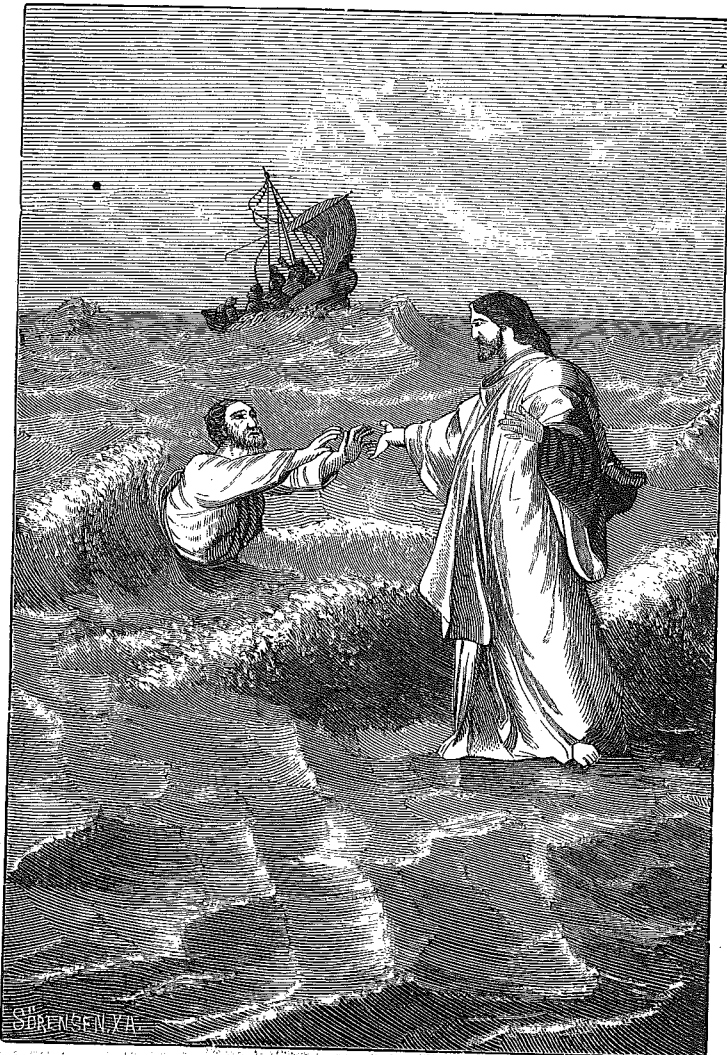

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

11te august 1895.

21de aarg.

Jesús redder den synkende Peter.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, jendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet jendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Unden aargang.

Enogtredivte lektse.

Den første artikel.

I. Stabelsen.

ABC-klassen: Den første artikel: „Jeg tror paa Gud Fader, den almægtige himmelens og jordens skaber.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring til de ord: „forhindrer alt ondt“.

Forklarings-klassen: Den første artikel, Luthers forklaring og Ap. Gj. 17, 28 (Sp. 246).

W i n k.

Gud Fader vor skaber.

(Bbh. 1.)

Ved en cirkel kommer du altid tilbage til det punkt, fra hvilket du gik ud. Saaledes gaar alting ud fra Gud, i Gud og til Gud; alting bør henføres til ham.

— En missionær, som i mange aar havde arbejdet blandt hedningerne i Afrika, sagde ved sin hjemkomst: „Da jeg reiste til Afrika, troede jeg dog, at jeg havde lært den første artikel; men da jeg led hunger og tørst, ja endog ofte var i livsfare blandt de vilde hedninger, indsaa jeg, at jeg ikke engang kunde den. Først da alle menneskelige hjælpemidler fattedes mig, og der ikke var noget i verden, hvorpaa jeg kunde forlade mig, tilegnede jeg mig lidt efter lidt noget mere af troen paa Gud Fader den almægtige skaber.“

— Vi kalder den første person i guddommen fader, fordi han, som er Jesu Kristi fader, ogsaa har givet sig os til fader ved at lade sin søn blive vor broder.

— Da dr. Martin Luther i aaret 1527 reiste om paa kirkevisittats og ved samme leilighed stitig overhørte bønderne i deres kristendom, traf han ogsaa paa en sakkisk bonde, som skulde fremstige den kristne tro. Da denne nu havde aflagt bekjendelsen efter den første artikel: „Jeg tror paa Gud Fader den almægtige himmelens og

jordens skaber“, spurgte Luther ham, hvad al-
mægtig betyder. „Det ved jeg ikke“, svarte
bonden ganske trosthyldig. „Ja, min kjære mand“,
sagde Luther, „jeg og alle lærde ved igrunden
heller ikke, hvad Guds kraft og almagt er; men
tro du kun i al enfoldighed, at Gud er din kjære
og trofaste Fader, der som den klageste herre
baade vil, kan og forstaar at hjælpe dig, din
sone og dine børn i allehaande nød, da er du
vel faren.“

— I et selskab af grønlandere, ved hvilket
ogsaa en missionær var tilstede, var der en, der
udtalte sin forundring over, at grønlanderen
havde kunnet henleve sin tid saa ufornuftig og
uden eftertænk. En anden svarte hertil: „Det
er sandt, vi har været ubidende hedninger og
har ikke vidst noget om en gud og frelser. Hvem
skulde ogsaa have sagt os det, før I kom?“ Sagde
han, henvendt til missionæren; „men du maa
ikke tro, at ingen grønlander tænker derover.
Jeg har ofte tænkt: „En kajak med tilhørende
redskaber kan ikke blive til af sig selv, men maa
arbejdes med umag og dygtighed af menneske-
hænder; men nu er den ringeste fugl langt kun-
ftigere end den bedste kajak, og ingen af os kan
skabe en fugl. Menneskene er langt kløgtigere
end alle fugle og dyr. Hvem kan skabe det?
Det kommer fra sine forældre, og disse igjen fra
deres forældre; men hvor kom de første menne-
sker fra? Der siges, at de er opvoksede af jorden;
men hvorfor vokser der da ikke nu mennesker op
af jorden? Og hvorledes er da jorden og havet,
sol maane og stjerner blevne til? Der maa
nødvendigtvis være en, som har skabt alt dette,
en, som altid har været til og ikke kan ophøre.
Denne maa være uendelig meget mægtigere, vi-
sere og dygtigere end noget menneske. Han maa
ogsaa være god; thi alt, hvad han har gjort,
er saa godt nyttigt og nødvendigt for os. Ja,
dersom jeg ret kjendte ham, vilde jeg ære og
elske ham. Men hvem har seet ham og talt med
ham? Ingen af os; men der kunde gives men-
nesker, som kjendte ham; dem vilde jeg gjerne
tale med. Saa snart jeg derfor første gang hørte
en af eder tale om det store væsen, troede jeg
det straks og gjænte, fordi jeg saa længe havde
tragtet efter at høre derom.“ — Dette vidnesbyrd
stadfæstes ogsaa af andre. De sagde f. eks.:
„Et menneske er dog ganske anderledes skabt end
dyrene; disse tjener hverandre og endelig men-
neskene til føde og har ingen fornuft; men men-
neskene har en fornuftig sjæl, er ikke afhængige
af nogen i verden og frygter dog for det til-
kommende. For hvem frygter de da? Der maa
være en stor aand, som har at byde over men-
neskene; gid man dog kjendte ham og havde ham
til ven!“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirty-first Lesson.

THE FIRST ARTICLE.

I. Creation.

ABC Class: The First Article: "I believe in God the Father Almighty, Maker of heaven and earth."

Catechism Class: Same as above and Luther's Explanation to the words, "guards me against all evil."

Explanation Class: The First Article, Luther's Explanation, and Acts 17. 28.—Qu. 246.

SUGGESTIONS.

God the Father our Creator.

(B. H. 1.)

What magnificent imagery the Word of God uses in describing the Person of the Creator! Heaven is his throne; the earth is his foot-stool. His pavilion is the heavens; sunrise and sunset are the lifting of his curtains and the gleamings through of his glory; light, his robe; clouds and darkness, his canopy and covering; his chariots, the clouds; the wings of the wind, the pinions on which he flies; his voice, the flash of his eye, lightning. His glance makes the earth to quake, and his touch makes the hills to smoke. He takes up the isles in his hand as a very little thing, and the mountains are the small dust of the balance which he holds, and all the nations of the earth are insignificant nothings.

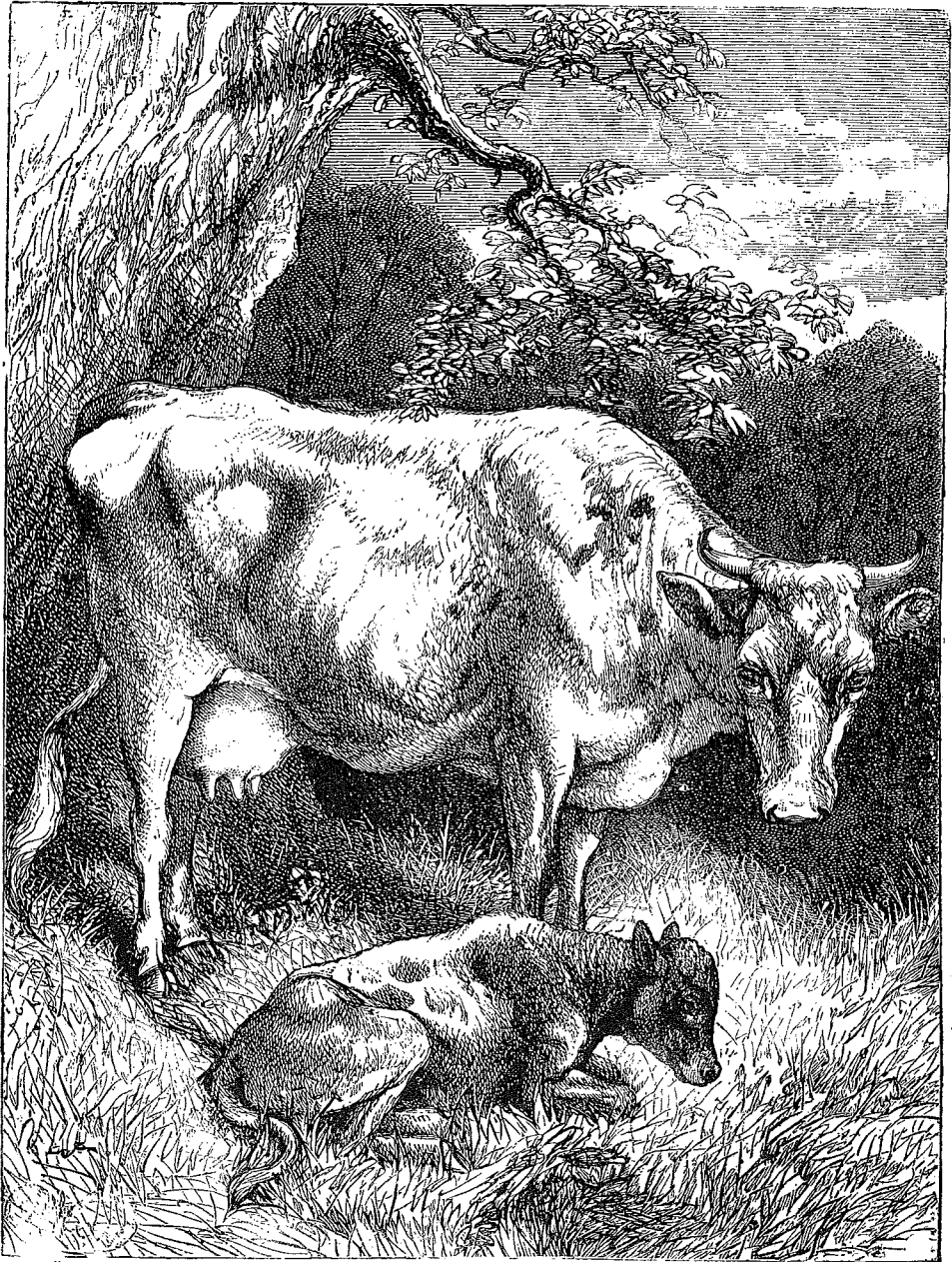
—Once when an eminent Christian writer was travelling in the Highlands of Scotland, he met a shepherd. Looking at him with kindly searching eyes, in gentle tones he said to him, "Do you know the Father?" The shepherd knew what the stranger meant; but being unable to answer Yes, he turned away to his sheep and left the question unanswered. But though the stranger went, the question remained. He could not put it away, "Do you know the Father?" At break of day, through the hours of light, and beneath the silent stars, he heard it. Amid the quiet hills, when no human being was near, the stranger's voice seemed sounding still—gently sounding with its heart-searching question. Nor was it in vain. Often did the shepherd hope to see the stranger again. He had good news to tell him now—news he longed to tell him. But years came and went, and the lonely shepherd of the hills saw not his solemn questioner. But at last the stranger came,—again a tourist through that "land of brown heat and shaggy wood." The shepherd knew him, greeted him heartily, and said earnestly, "I know the Father now, sir."

—There was once a good man who generally

was cheerful and happy in his God; but at times it seemed to him, as though he was passing through deep waters and had to cry in bitterness of soul, "All thy waves and thy billows are gone over me." Once, when nothing seemed to avail, he was induced to leave home for a few days, in the hope that he might recover his cheerfulness; but he returned with a cloudy and dejected countenance. Great was his surprise, on entering the house, to find his wife seated in the middle of the room, attired in black garments, and with a mourning cloak thrown over her, while she pressed her handkerchief to her eyes, as if weeping bitterly! He eagerly inquired the cause of her distress, which she seemed loath at first to communicate; but, on his again imploring her to speak, she answered, "Only think, dear husband, our Father in heaven is dead! Judge if I have not cause for my grief!" Upon this, immediately comprehending her riddle, he laughed, and, embracing her, said, "You are right, dear wife; I am acting as if there were no God in heaven;" and from that hour his melancholy left him.

—When Philip Melancthon, the great friend and assistant of Luther in the works of Reformation, had lost his best beloved daughter, Luther, Cruziger, and Justus Jonas came to him to offer their sympathy and attempt to console him. But he could not get over his sorrow, and kept walking up and down in his room, weeping and bemoaning his great loss. After a long time he approaches his table, and finds a copy of David's Psalms lying there. Absent-mindedly he opens it at random, and his first glance falls upon the third verse of the hundredth Psalm, "It is He that hath made us, and not we ourselves." The reproof and consolation conveyed in these words touched his heart; calm settled upon his heart; calm settled upon his mind, and, turning to his friends, he said, gently, "If God has made us, why should we not be satisfied with that which he does?"

—The child frightened in his play runs to seek his mother. She takes him upon her lap and presses his head to her bosom; and, with tenderest words of love, she looks down upon him, and smoothes his hair, and kisses his cheek, and wipes away his tears. Then, in a low and gentle voice, she sings some sweet descant, some lullaby of love; and the fear fades out from his face, and a smile of satisfaction plays over it, and at length his eyes close, and he sleeps in the deep depths and delights of peace. God Almighty is the mother, and the soul of the believer is the tired child; and he folds it in his arms, and dispels its fears, and lulls it to repose, saying, "Sleep, my darling, sleep! It is I who watch thee." "He giveth his beloved sleep." The mother's arms encircle but one; but God clasps every yearning soul to his bosom, and gives to it the peace which passeth understanding, beyond the reach of care or storm.

Baa landet.

I sommerferierne.

Taterbarnet.

(Fortsættelse.)

For linnedernes skyld kunde det gjøre det samme", svarte Fischer, "for dem kan vi spinde og væve hjemme, heller ikke skulde jeg gjøre nogen ophævelser for de stakkars træstos skyld; thi dem kan vi altid faa for et godt krus øl; heller ikke gjør den smule mad noget fra eller til i et hus som vort. Men med hensyn til de tolv kroner, saa er det en anden sag. De vokser ikke paa marken, men maa tjenes med møie og besvær. Men sig mig, søster, hvor er ungen egentlig fra? Hun ser rent udenlandsk ud med sin mørke hud."

"Hun er kommen fra syden, hvor solen brænder varmere end her", svarte søster Marie. Og da Mirjam kysede hende til afsked, hviskede hun til hende: "Hvis du kan det uden at lybe, saa nævn intet om, at du er af taterslegt."

Mirjam sølte sig krænkert ved dette velmente raad. Hvorfor skulde hun skjule, hvad folk hun var af? Det var saa langt fra, at hun skammede sig derved, at hun tværtimod sølte sig stolt derved. Dog svarte hun intet, men fulgte med forpakteren, som gjerne vilde, at de skulde komme afsked saa hurtig, som muligt; dagene var ikke mere saa lange, og han vilde gjerne komme hjem, før det blev altfor mørkt.

16de kapitel.

Antkomst til Fugleskog. — Sagerne forværres sig.

Det gik ganske rigtig, som Klaus Fischer havde sagt: der blev mørkt, før man naaede Fugleskog. Men saa kom heldigvis maanen op, saa det ikke gjorde videre. Forpakteren var ikke af de mennesker, som pleiede at være mørkrædde og ved at betragte Mirjam, saa han til sin glæde, at heller ikke hun saa ud til at være bange af sig; tværtimod syntes hun med en tilfreds mine at betragte de sorte slygger, som de høie træer kastede henad veien. Den unge tjenestegut, som sad foran og hjørte, var derimod en saadan stakkar, at han var mørkræd. Hans navn var Kaspar. Det var let at se, at han var bange, og den stakkars hest fik det ene slag efter det andet af svøben for at skynde sig.

Forpakteren lagde merke til gutten og lo

i sit stille sind af ham. Tilfaldt syntes han dog, at det gik for vidt, og sagde:

"Du faar ikke lov til at slaa hesten saaledes; den vil nok ligesaa gjerne hjem, den, som du; men den er gammel og har ikke godt for at løbe stadig. Hvad er det du siger? Syntes du, at du saa noget, som rørte sig inde i skoven! Na din rødhare! Lad mig faa tømmerne og byt plads med mig, ellers tænker jeg, du tilslut velter os alle i grøften!"

Han greb selv tømmerne, og Kaspar kunde nu lade sin indbildningskraft faa frit løb. Den mørke skov, de smaa vandpytter, som pludselig lyste i maanefinnet, den hvide taage, som laa over markerne, og træerne, som strakte sine nøgne grene ud over veien — altsammen fik for ham et spøgelsesagtigt udseende, og han korsede sig gang paa gang for ligesom at beskytte sig mod de onde aander. Undertiden kastede han et sjaalent blik hen paa pigen ved siden af sig, og naar han saa hendes lysende øine og rolige miner, syntes han ogsaa, at der var noget uhyggeligt ved hende; thi det forekom ham unaturligt, at saadan en liden ting slet ikke skulde være bange.

"Der ser du Fugleskog", sagde forpakteren og pegte fremover med svøben. Snart var man lige ved den store gaard, og da de var fremme, aabnedes en dør, og en tone kom ud.

"Er det dig, Klaus?" spurgte hun. "Har du faaet hende med?"

"Ja, ja! Her er hun", svarte forpakteren med en svag latter. "Det er rigtig en net liden dame."

Kaspar sprang ud og holdt hesten; mens den gamle Fischer langsomt steg ud og derpaa hjalp Mirjam.

"Er det hende?" udbød forpakterkonen forkræftet. "Det bliver jo bare som femte hjul til en vogn. Men hvad tænker de paa i klosteret, som sender en saadan unge, naar man ønsker en tjenestepige?"

"Hun er mere værd, end man kan se udenpaa hende", svarte hendes mand, "hun har god forstand, sagde søster Marie."

"Godt, vi faar se. Nu faar vi spise vor kvældsmad og saa gaa tilfjængs; idag kan vi ikke gjøre mere. Men hvad heder du, min lille pige?"

"Na, hun har et saadant underligt navn!" udbød Kaspar med en dum latter. "Hun heder Mirjam! Lyder det ikke rent hedensk?"

„Har jeg spurgt dig?“ svarte konen strengt. „Hold din mund og faa fat ind hesten.“

Kaspar adlød, og Mirjam fulgte egteparret ind. Hvorfor havde alle disse folk paa forhaand saa smaa tanker om hende? Hun skulde nok vise dem, at hun forstod sig paa noget af hvert og kunde gjøre nytte, naar hun blot vilde. Hun tænkte, at det var ligesaa godt at begynde straks, og uden at man havde bedet derom hjalp hun straks til med at sætte maden paa bordet og tog af bordet efter endt maaltid ligesaa flink, som om hun skulde have været et aar der i huset. Mor Fischer saa med forbauselse paa, hvor flink og nethændt den lille var, og kom til den slutning, at det kanske ikke var saa daarlige tjenestepige endda, hun havde faaet.

„Kom, mit barn, nu har du fortjent at komme til hvile. Jeg skal vise dig, hvor du skal ligge“, sagde hun, da bordet var ryddet. Hun rakte hende en lysstage af messing og førte hende opad en trap til et lidet værelse med to senge; fra den ene af disse hørtes en sterk snorken.

„Det er Kathrine“, sagde forpatterkonen, „den anden seng er til dig. Se nu til at komme iseng; vi pleier at staa tidlig op om morgenen. Men vær endelig forsigtig med lysen, saa der ikke sker nogen ulykke. Godnat!“

Hun gik. Mirjam betragtede den søvende pige, som saa ud til at være stor og sterk. „Hvis det kom an paa størrelsen, maa det være en prægtig pige at have“, sagde Mirjam til sig selv. „Men jeg skulde ønske, at hun var rigtig dum og doven; da skal nok folkene i huset saa se, at jeg duer til noget.“

Med saadanne tanker sov hun ind og glemte næsten at bede sin aftenbøn, som hun havde lært i klosteret.

Næste morgen vaagnede hun meget tidlig, men fuglekvidren ubenfor sagde hende, at det var paatide at staa op. Kathrine snorkede ikke for sieblikket, men sov forøvrigt lige haardt, og da mor Fischer kom for at vække sine piger fandt hun Mirjam næsten færdig, men den anden endnu i sengen.

„Kathrine, dit døvendyr!“ raabte hun og rystede ordentlig i hende. „Stammer du dig ikke?“

Kathrine begyndte at strække sig, aabnede øinene og mumlede halvt i søvne: „Nu kommer jeg snart.“ Men da hun havde faaet øinene helt op, kom hun med et udbrud

af forbauselse; hun havde nemlig opdaget Mirjam.

„Det er den nye tjenestepige“, sagde mor Fischer. „Synes du ikke, at du giver hende et godt eksempel? Hun er vaagnet af sig selv. Hun har rigtig anderledes forstand end dig.“

Kathrine fik i en fart klæderne paa sig. Hun vidste, at forpatterkonen ikke var at spøge med, men Mirjam fik et bredt smil, fordi hun saaledes straks havde været skuld i, at hun havde faaet en irettesættelse. Mirjam lagde dog ikke merke dertil, da hun fulgte med konen nedunder. Da alle skulde spise sin morgenmad, fik hun anledning til at lære samtlige hushetsbeboere at kjende. Forpatterfolkene havde tre børn: først Anette, en smuk atten aar gammel pige, men som elskede pynt og fornøielse mere end arbejde; dernæst Fritz, som var seksten aar gammel og var en trofast hjælp for sin far, og tilslut Grete, som var ligesaa lys som Fridoline, og som desværre var ligesaa forkjælet som hende. Tjenestegutten Kaspar havde Mirjam jo allerede den foregaaende dag lært at kjende. Egteparret Fischer gav indtryk af at være bra, redelige folk, som forstod at sætte pris paa lydighed og god vilje, og i sit stille sind fattede Mirjam en fast beslutning om at gjøre alt muligt for at tilfredsstille dem.

I den første tid gik ogsaa alt godt, og ordspøget „nye koste feier bedst“ kunde ogsaa medrette anvendes paa Mirjam. Hun trivedes saa meget bedre ved det frie liv derude paa landet istedenfor at være indestængt i klosteret; hun følte sig undertiden ligesom henfat til Grünfeld, som nu i hendes øine var ligesom et tabt paradys. Og hvert rosende ord fra mor Fischers læber gav hende endnu mere iver efter at vise sig fra den heldige side i modsætning til den klodsede Kathrine. Hun søgte at hjælpe til paa alle maader og forstod at gjøre sig afholdt af alle. Mor Fischer havde hidtil aldrig haft nogen pige, som havde vist sig saa lydige og været saa flink til at udføre alt lettere arbejde. Den smukke Anette benyttede straks anledningen til at lægge endel af sine pligter over paa den tjenstvillige piges skuldre, og Grete var meget tilfreds over at have faaet en nogenlunde jævnaldrende legekamerat, og da Grete var et forkjælet barn, bad hendes mor ofte Mirjam om at lægge tilside sit arbejde for at lege med hende.

(Fortættets.)

Jesús redder den synkende Peter.

(Med billede.)

Til vort billede finder vi i Math. 14, hvor den hellige skrift fortæller følgende:

„Men skibet var allerede midt paa søen og led nød af bølgerne; thi vinden var dem imod. Men i den fjerde nattevagt kom Jesus til dem, vandrende paa søen; og der disciplene saa ham vandre paa søen, bleve de forstrækkede og sagde: „Det er et spøgelse,“ og de raabte af frygt.

Men Jesus talde straks til dem og sagde: „Værer frimodige! Det er mig! Frygter ikke.“

Men Peter svarede ham og sagde: „Herre, dersom det er dig, da byd mig komme til dig paa vandet;“ men han sagde: „Kom,“ og Peter traadte ned af skibet og vandrede paa vandet for at komme til Jesus.

Men der han saa det haarde veir, frøgte han, og da han begyndte at synke, raabte han og sagde: „Herre frels mig.“ Og Jesus udtrak straks haanden og tog fat paa ham og sagde: „Du lidet troende, hvi tvilede du?“

Og der de stige ind i skibet, stilnede veiret. Men de, som var i skibet, kom og faldt ned for ham og sagde: „Du er sandelig Guds søn.“

Paa landet.

(Med billede.)

„**N**ei, hvilken pen ko!“ raabte Sigríd, „og se den lille pene kalven, som ligger ved siden af den!“ „Hvor morsomt skulde det ikke være at eie en saadan kalv,“ mente Anna, „den skulde optaltes efter mig og hede Annaros.“ Sigríd paastod, at den ligesaagodt burde optaltes efter hende, men kunde rigtignok i øieblikket ikke finde noget passende navn, saa hendes brødre mente, at den skulde bære navn efter Anna alligevel.

Dog snart er baade ko og kalv glemte; thi straks efter faar de lige ved veien se paa en del deilige jordbær; far stanfer hesten, og de smaa giver sig ifærd med at plukke.

I Sommerferien.

(Med billede.)

Han er en liden kristianiagut. Ja, paa hvilken af skolerne derinde han gaar, skal vi ikke kunne sige; det kommer heller ikke sagen ved, thi nu har han ferier.

Han er i besøg hos onkel, som bor i en af vore smaabyer, og her kan I tro, at han har morsomme dage. At ro, seile, fiske og bade hører til hans daglige fornøielse. Naar han kommer hjem til far og mor igjen, vil de blive rent forbausede over, hvor frisk og kjæt gutten deres er bleven.

Deiligst er det at have sommerferier! Saa siger hver glad og fornøiet gut og pige. Og blandt dem er da ogsaa I, vore smaa venner! Bort med al misfornøielse og græstenhed! Lad ingen sure miner ødelægge den glade tid for eder! Først da vil I kunne nyde eders ferier.

Gaade.

Mit første en sømand saa nødig ser;
Thi der, hvor jeg kommer, tidt ulykke sker.
Jeg ofte i lynet forvirre fan
Ved høihys dag paa sjø og paa land.

Mit andet er noget, som styrker din krop,
Fær, hvis om morgenen du tidlig staar op.
Jeg ogsaa er kjendt i en anden skif,
Da yder jeg dig en smule musik.

Mit hele en nødvendighedsartikel maa kaldes;
Hvert skib mig maa have, det af Loven befales.
Er ei mit hele paa reisen med,
Kan ofte mit første gjøre stor fortræd.

A. H.

Bogstavgaader.

1 11 13 3 er et husdyr. 7 13 6 12 13 14 en by i Italien. 14 9 14 14 13 en by i Frankrig. 14 6 12 14 6 8 6 en elv i Amerika. 4 9 4 9 14 9 13 7 en ø i Middelhavet. 4 12 6 3 9 13 7 et kongerige i Europa. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 en større by i Europa.

Nils Siljen.